

Volgelingen van Christus

Koning David is op veel plaatsen in de Bijbel een beeld van de Heer Jezus. Hij was een man naar Gods hart (1 Samuël 13:14; Hand. 13:22). Op vele van zijn tijdgenoten had hij grote aantrekkingskracht: zij verlieten hun oude vertrouwde omgeving en zochten zijn nabijheid om hem te dienen. Dezelfde dingen worden ons verteld van de eerste discipelen van de Heer Jezus (Mark. 1:16-20; Joh. 1:37 e.v.). Daarin ligt voor ons Christenen een diepe les.

De Bijbel spreekt in 1 Kronieken 12 over mannen die zich in de strijd tussen Saul en David om het koningschap zonder voorbehoud aan de zijde van David stelden. David was in die tijd (in Ziklag en in de spelonk van Adullam) nog de verworpene, de verachte en de vervolgte. In Hebron, na de dood van Saul, was hij ook de gekroonde, hoewel aanvankelijk alleen over Juda. Deze mannen gingen 'tot David' (1 Kron. 12 :1,8, 16, 19,22-23). De woorden 'tot David' zijn kenmerkend voor het hele hoofdstuk. Tot of naar de Heer Jezus Christus te gaan, iedere dag opnieuw en steeds weer: dat is ook de gezindheid en het gedrag van een ware Christen, die zijn Heer graag van harte wil volgen. Deze Heer is enerzijds nog de Verworpene en de Verachte in deze wereld, maar anderzijds in Gods ogen en voor ons als gelovige Christenen is Hij al de Verheerlijkte, Degene Die met heerlijkheid en eer gekroond is!

1 Kronieken 12 onderscheidt vijf groepen van Israëlieten die de zijde van David hadden gekozen. Bij hen vinden we steeds een bepaalde instelling die ook voor elke volgeling van de Heer Jezus belangrijk is. Tot David kwamen:

1. Van de broeders van Saul (1 Kronieken 12:1-7)

Allereerst worden de broeders van Saul genoemd. Zij kwamen uit de stam Benjamin. Als broeders van Saul waren zij waarschijnlijk volledig onverwachte bondgenoten van David. Niet in Saul, maar in David zagen zij de toekomstige koning. David kon hun geen goed leven aan zijn zijde aanbieden, maar slechts een leven in het gezelschap van een verachte en een opgejaagde (vergelijk 1 Sam. 26:20); het gezelschap van iemand die zich verborgen moest houden. De broeders van Saul deden afstand van alle voordelen van de familieband met de heersende koning, dus van alle voordelen die de tegenwoordige tijd hun aanbood en verkozen de zijde van de verworpen David om eens met hem de toekomstige heerlijkheid te kunnen delen. Dat is de instelling van het geloof. De volgeling van de Heer Jezus ziet in het geloof Vooruit naar de toekomstige heerlijkheid!

De broeders van Saul waren uiterst bekwaam in het werpen van stenen en ze waren tevens bekwame boogschutters (vers 2). Zelfs met de linkerhand konden zij stenen werpen. Zij konden van grote afstand vechten. En ongetwijfeld hebben zij deze bekwaamheden gebruikt in dienst van hun nieuwe heer. Wij als Christenen hebben eveneens wapens: de wapens van het licht (Rom. 13:12), de wapens van de gerechtigheid in de rechter - en in de linkerhand (2 Kor. 6:7), maar 'de wapens van onze strijd zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken' (2 Kor. 10:4). De volgeling van de Heer Jezus moet er rekening mee houden dat zijn geloof door strijd op de proef wordt gesteld. Daarom kan het ook in onze tijd nodig zijn als volgelingen van de Heer Jezus 'te strijden' (vergelijk Judas:3), misschien ook 'op afstand'. Bij deze vorm van strijd valt bijvoorbeeld aan schriftelijk werk te denken en niet alleen aan mondelinge uiteenzettingen en gedachtenwisselingen.

2. Van de Gadieten (1 Kronieken 12:8-15)

De volgende groep van Israëlieten die de zijde van David kozen, behoorde tot de stam Gad. Vier opvallende en leerzame bijzonderheden worden over hen meegedeeld:

- a. Deze Israëlieten zonderden zich 'tot David' af (vers 8). De tekst zegt niet waarvan of van wie zij zich afzonderden; wellicht van het leger van Saul, of misschien van hun eigen stamgenoten aan de oostzijde van de Jordaan. Wij horen slechts 'tot wie' zij zich afzonderden, welke persoon dus hun doel was. Wij als Christenen denken er daarbij aan dat wij ons steeds van iedere vorm van het kwaad gescheiden moeten houden, zonder dat dat in het Woord van God telkens opnieuw speciaal gezegd moet worden. Maar óók dat wij ons tegelijkertijd tot de Heer Jezus moeten afzonderen - in het beeld gesproken: 'tot David'. Wanneer wij dit positieve doel van de afzondering hebben begrepen, dan begrijpen wij de negatieve kant ervan haast vanzelf. Wie de Heer volgt, zoekt immers alles wat boos of kwaad is, te mijden.
- b. Deze Gadieten waren dappere soldaten voor de strijd op korte afstand, die ze voerden met hun schilden en speren. Zij werden volgens vers 8 gekenmerkt door kracht (aangezichten als leeuwen) en snelheid (als de reeën op de bergen). In de eindtijd, waarin vele valse leringen opkomen, moeten volgelingen van de Heer Jezus goede soldaten van Hem zijn (2 Tim. 2:3), die 'het schild van het geloof' en 'het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God' (Ef. 6:17) goed weten te gebruiken.
- c. Deze weinige mannen waren blijkbaar bereid hun geboortestreek, waar hun vaders sinds eeuwen hadden gewoond, voor David op te geven. Het volgen van de Heer Jezus kan met zich meebrengen dat wij gemak, gerief en comfort en óók onze familieleden achterlaten, als het er op aan komt Hem te volgen, Die hier niets had, waarop Hij het hoofd kon neerleggen (Matth. 8:20).
- d. Om 'tot David' te komen moesten deze Gadieten de Jordaan overtrekken. Zij schuwden daarbij de moeilijkheden niet die voor hen ontstonden ten gevolge van de overstroming van haar oevers (de Jordaan was vol aan al haar oevers) en door de gevechten met vijanden (vers 15). Hun vaders wilden eens niet over deze rivier trekken (Num. 32:5,19), maar deze nakomelingen deden het om 'tot David' te kunnen komen.

In het licht van het Nieuwe Testament heeft het overtrekken van de Jordaan een zinnebeeldige betekenis: de gelovige Christen is met Christus gestorven en met Hem opgewekt (vergelijk Kol. 2:20; 3:1). Alleen wanneer hij dat met zijn hart begrijpt, kan hij Christus met een gelukkig hart navolgen!

1 Kronieken 12 onderscheidt vijf groepen van Israëlieten die de zijde van David hadden gekozen. Bij hen vinden we steeds een bepaalde instelling die ook voor elke volgeling van Christus belangrijk is. We zagen reeds dat 'tot David' gekomen waren 'van de broeders van Saul' (verzen 1-7) en 'van de Gadieten' (verzen 8-15). Tot David kwamen verder:

3. Van de kinderen van Benjamin en Juda (1 Kronieken 12:16-18)

Een andere kleine groep van Israëlieten die de weg 'tot David' vonden, bestond uit leden van de beide stammen Benjamin en Juda. Alleen van hen lezen wij dat David hen aanspreekt en dat Amasai, naar het schijnt de aanvoerder van deze kleine schare, de koning antwoord geeft. David legt hun de eenvoudige vraag voor: Wie wilt u volgen, Saul of mij? De Heer Jezus stelt u en mij in principe dezelfde vraag als het om het navolgen van Hem gaat: 'Wilt u de vorst van deze eeuw, de satan, volgen; of Mij, uw Heiland en Heer, Die op deze aarde nog veracht en verworpen is?'

Graag zou ik Hem dan net zo spontaan, duidelijk en ondubbelzinnig antwoorden met de enigszins gewijzigde woorden van Amasai: 'Van U ben ik, Heer Jezus, en met U, o Zoon van God!' Dat is immers de hartentoestand en de taal van een volgeling van de Heer Jezus - de taal van genegenheid en liefde!

4. Van Manasse (1 Kronieken 12:19-21)

Enkele van de hoofden van de duizenden die in Manasse waren liepen in Ziklag over naar David, naar het schijnt wel op een betrekkelijk laat tijdstip, bijna in het laatste uur vóór de strijd. Ook zij werden waardig gekeurd in de verwerping van hun koning te delen, hoewel nog slechts voor een korte tijd. Misschien mogen we hierbij aan Christenen denken die pas op gevorderde leeftijd blesiste volgelingen van Christus worden. Zij hadden dat eigenlijk al vroeger als jonge Christenen moeten zijn. Ons hele leven moet immers de Heer toegewijd zijn!

5. Van de hoofden van hen die toegerust waren ten strijde (1 Kronieken 12:23-40)

Bij de scharen die 'tot David' naar Hebron kwamen (vers 23-40) wil ik wijzen op:

- a. de gehoorzaamheid aan de mond des HEREN, dus aan het bevel van God, zoals we die bij allen vinden (vers 23);
- b. evenzo het volkomen of ongedeelde hart van alle krijgslieden (vers 38) en
- c. de algemene blijdschap in Israël (vers 40).

De Heilige Geest benadrukt daarbij bijzonder het inzicht van de kinderen van Issaschar (vers 32) en het ongedeelde, onwankelbare hart van de strijders uit de stam Zebulon (vers 33). Al deze eigenschappen zijn ook kenmerkend voor volgelingen van de Heer Jezus. Gehoorzaamheid aan het Woord van God en een ongedeeld hart voor de Heer Jezus leiden tot blijdschap in de Heer. Bij Hem vinden de volgelingen van Christus inzicht en een geestelijk onderscheidingsvermogen.

Het opvallend geringe aantal van 6.800 strijders uit Juda (vers 24) - de stam waarbij korte tijd later bijna een half miljoen soldaten werden geteld - ontmoedigde de weinigen niet die uil dit volksdeel 'tot David' naar Hebron waren gekomen. De leden van de stam van Juda wisten ongetwijfeld dat het koningschap aan David toebehoorde, en toch stelden zich maar weinigen aan David ter beschikking om te strijden, om hem het koningschap te geven. De innerlijke toestand van ons als Christenen komt hiermee niet zelden precies overeen. Wij weten met ons verstand misschien wel veel van de waarheid van het Woord van God, en toch zijn wij in de praktijk van ons leven vaak nog zo weinig werkelijk verbonden met Christus. Dan blijft het aantal werkelijke volgelingen van de Heer Jezus dus gering, net zoals in Davids dagen het aantal strijders uit de stam van Juda.

Willen we ons niet allen - zowel schrijver als lezers van deze regels - opnieuw laten opwekken en aanvuren door de trouw van deze mannen die 'tot David' gingen, om met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven (Hand. 11:23)?

Kl. Sander.

Wie zijn leven liefheeft, zal het verliezen; en wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren tot het eeuwige leven. Als iemand Mij dient, hij volg Me; en waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienstknecht zijn. Als iemand Mij dient, de Vader zal hem eren.
(Johannes 12:25-26).